

Arrest

nr. 123 800 van 12 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat H. VAN VRECKOM, die tevens verschijnt voor de tweede, derde en vierde verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 12 september 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 januari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag.

Ten aanzien van eerste, tweede en derde verzoekende partij luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.09.2013 werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen sinds 05 augustus 2010 onafgebroken in België zouden verblijven, zich perfect geïntegreerd zouden hebben, er alles aan zouden doen om zich op een voorbeeldige wijze te integreren in de Belgische samenleving, niet zouden nagelaten hebben de Nederlandse taal onder de knie te krijgen (zie deelcertificaten, certificaat, inschrijvingsformulieren, verklaring lesgever Nederlands, rapport), hun hulpbehoevende burens helpen (zie getuigenverklaring), een uitgebreide vriendenkring zouden hebben, hun centrum van belangen opgebouwd zouden hebben in België, B. (...) een getuigschrift Maatschappelijke Oriëntatie voorlegt en zij allen getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 05 augustus 2010, deze asielaanvraag werd afgesloten op 26 mei 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk 9 maand 21 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester Van Vreckom haalt aan dat betrokkenen een aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 indienden op 25 november 2010. Hierin haalden zij aan dat mevrouw D. (...) lijdt aan een schizo-affectieve psychose veroorzaakt door de problemen die zij gekend heeft in haar land van herkomst, dat Mevrouw heeft daarvoor behandeling nodig door een psychiater, wat bevestigd is door Dokter Benbasset. Op 21 januari 2011 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag ontvankelijk. Op 05 november 2012 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard, een beslissing waartegen betrokkenen een beroep aantekenden wat erin resulteerde dat de ongegrondheidsbeslissing ingetrokken werd. Op 24 januari 2013 werd wederom een ongegrondheidsbeslissing genomen die opnieuw ingetrokken werd. Uiteindelijk werd op 10 april 2013 de aanvraag een derde keer ongegrond verklaard, deze beslissing werd aan betrokkenen betekend op 13 mei 2013. Tegen deze beslissing is momenteel een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende. Dit beroep heeft echter geen directe schorsende werking en wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. De raadvrouw van betrokkenen verwijst eveneens naar het beroep dat betrokkenen aantekenden tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05 juli 2013, aan betrokkenen betekend op 14 augustus 2013. Ook deze procedure heeft echter geen directe schorsende werking en vormt geen buitengewone omstandigheid.

Meester Van Vreckom verwijst naar het Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (Kinderrechtenverdrag), meerbepaald naar de artikelen 28 en 24, en stelt dat dit in casu nog steeds van toepassing is op de dochter aangezien deze recent nog maar 18 jaar geworden is. We verwijzen hier echter naar artikel 1 van datzelfde verdrag dat stelt: "Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt. Dit verdrag is bijgevolg niet van toepassing op de dochter van betrokkenen.

De raadvrouw van betrokkenen wenst te benadrukken dat haar cliënten van Roma-origine zijn en zeer ernstige problemen zullen ondervinden om te reintegreren bij een terugkeer naar het land van herkomst, zij zouden immers slachtoffer zijn van discriminaties ten gevolge van deze Roma-origine. Ter ondersteuning verwijst de advocate naar een rapport van Amnesty International van 2010 betreffende de terugkeer van Roma naar Kosovo. Wat betreft de vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf merken we op dat geen enkel nieuw element toegevoegd wordt aan de elementen die reeds tijdens hun asielprocedure naar voor kwamen en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er bovendien aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende

partij], geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27 juli 2007, nr 1.018).

Wat het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat betrokkenen nog twee meerderjarige kinderen hebben die in België verblijven dan wel verbleven hebben (6.637.333 en 6.637.352), geen van hen heeft echter een legaal verblijfsstatuut voor België. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”

Ten aanzien van vierde verzoekende partij luidt de bestreden beslissing als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.09.2013 werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht alsook van de artikelen 3 en 8 EVRM en van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoekende partijen starten met een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ en verwijzen naar de elementen die zij in hun aanvraag hebben aangehaald. Zij menen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden in hunnen hoofde. Zij betogen dat zij sinds hun aankomst tot eind mei 2013 steeds legaal in België hebben verbleven zodat het hen niet kwalijk kan worden genomen zich geïntegreerd te hebben en hun dochter hier school te hebben laten lopen. Zij menen in een prangende humanitaire situatie te zitten die volgens hen door het bestuur erkend wordt om een verblijfsmachtiging te rechtvaardigen. Het gaat om een humanitaire regularisatieaanvraag zodat rekening dient te worden gehouden met de humanitaire aspecten, waarbij rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen en de rechten van de mens. De (meerderjarige) kinderen zijn nog steeds ten laste. De meerderjarige dochter gaat ook nog steeds naar school. Zij menen dus naar analogie te kunnen verwijzen naar het Kinderrechtenverdrag waarbij de kinderen het recht hebben om in een stabiele leefomgeving op te groeien. Kinderen hebben het recht op ontplooiing en ontwikkeling. De scholing van de dochter draagt bij tot stabiliteit. Er kan niet ontkend worden dat de scholing van de dochter onderbroken zal worden bij terugkeer naar Kosovo zodat het verlies op een schooljaar reëel is. Verder wijzen zij op hun Roma-origine en de discriminatie in Kosovo ten aanzien van Roma zodat het risico dat de dochter een schooljaar verliest nog groter is. Volgens verzoekende partijen kunnen de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag mutatis mutandis toepassing vinden. Deze rechten zijn ook in artikel 22bis van de Grondwet ingeschreven.

Verzoekende partijen vervolgen dat zij in hun aanvraag uitgebreid zijn ingegaan op de zeer ernstige problemen die zij zullen ondervinden om zich te re-integreren bij een terugkeer naar Kosovo. Weerom verwijzen zij naar hun Roma-origine. Zij menen verder dat het weinig waarschijnlijk is dat tweede

verzoekende partij medische zorgen zal krijgen. Zij wijzen erop dat de beroepsprocedure inzake de beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog steeds hangende is en menen dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Zij stellen dat tweede verzoekende partij wel degelijk een gevaar loopt op ernstige schade omdat de medische zorgen niet gegarandeerd zijn. De objectieve informatie daartoe is naar hun mening wel afdoende om op haar situatie te worden toegepast.

Verzoekende partijen voeren tevens de schending aan van artikel 8 EVRM. Meer bepaald menen zij dat er een schending van hun privéleven voorligt. Het motief in de bestreden beslissing gaat enkel over het familieleven zodat het niet afdoende is. Ook wordt het evenredigheidsbeginsel geschonden doordat geen afweging wordt gemaakt tussen hun belangen en die van de staat. Zij verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en menen dat de bestreden beslissing een disproportionele aantasting van hun privéleven uitmaakt.

Verzoekende partijen benadrukken dat het geheel van de elementen voldoende is om als buitengewone omstandigheden aanvaard te worden. Zij benadrukken dat hun integratie is ontstaan uit een langdurige periode van legaal verblijf. Zij hebben aldus gehandeld als zorgvuldige personen. Door alle elementen afzonderlijk te beoordelen negeert de verwerende partij de zwaarwichtigheid van de elementen samen genomen.

Hoewel zij hun aanvraag samen hebben ingediend, werd ten aanzien van de dochter een aparte beslissing genomen. Op het ogenblik van de aanvraag werd de dochter vertegenwoordigd door de ouders. Zij heeft geen afzonderlijke aanvraag ingediend. Het kan niet betwist worden dat zij de dochter is van haar ouders, gelet op de neergelegde geboorteakte zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal op het ogenblik van de asielaanvraag. Gelet op de vertegenwoordiging door haar ouders was het niet noodzakelijk haar identiteit aan te tonen.

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen en bespreken, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding.

2.4. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de eerste bestreden beslissing onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.6. In hun aanvraag van 12 september 2013 hebben verzoekende partijen het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden:

- verblijf in België gedurende meerdere jaren, perfecte integratie en het feit dat hun meerderjarige dochter hier naar school is gegaan,
- artikel 8 EVRM,
- kennis Nederlandse taal,
- Roma-origine waardoor zij problemen zullen ondervinden om zich te re-integreren, dreigen slachtoffer te worden van discriminatie,
- IVRK.

Verder blijkt dat zij in hun aanvraag verwijzen naar de medische toestand van tweede verzoekende partij.

2.7. Met hun betoog tonen verzoekende partijen niet aan dat elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag.

Verzoekende partijen herhalen slechts dat zij goed geïntegreerd zijn alsook geven zij de redenen aan van deze integratie, doch tonen hiermee echter geenszins aan dat het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede*

integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het blote en nietszeggende betoog van de verzoekende partijen dat de Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat een langdurige asielpcedure een buitengewone omstandigheid uitmaakt, kan evenmin afbreuk doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande.

Ook waar zij volharden in hun asielaanvraag tonen zij niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat hun asielaanvraag werd afgewezen. Door ook opnieuw simpelweg te verwijzen naar de medische toestand van tweede verzoekende partij, artikel 8 EVRM en het Kinderrechtenverdrag zonder de motieven ter zake in concreto te betwisten tonen zij niet aan dat deze motieven incorrect of kennelijk onredelijk zijn.

2.8. Verzoekende partijen betwisten voorts niet dat hun dochter ondertussen meerderjarig is, zodat, waar zij het Kinderrechtenverdrag inroepen in kader van het recht op ontwikkeling (onderwijs), de Raad slechts samen met de verwerende partij kan vaststellen dat “*artikel 1 van datzelfde verdrag dat stelt: “Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt. Dit verdrag is bijgevolg niet van toepassing op de dochter van betrokkenen.”* Ook aangaande de opgeworpen discriminatie omwille van de Roma-origine heeft de gemachtigde niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat: “*De raadsvrouw van betrokkenen wenst te benadrukken dat haar cliënten van Roma-origine zijn en zeer ernstige problemen zullen ondervinden om te reintegreren bij een terugkeer naar het land van herkomst, zij zouden immers slachtoffer zijn van discriminaties ten gevolge van deze Roma-origine. Ter ondersteuning verwijst de advocate naar een rapport van Amnesty International van 2010 betreffende de terugkeer van Roma naar Kosovo. Wat betreft de vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf merken we op dat geen enkel nieuw element toegevoegd wordt aan de elementen die reeds tijdens hun asielpcedure naar voor kwamen en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er bovendien aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27 juli 2007, nr 1.018).” De Raad stelt vast dat verzoekende partijen weerom slechts hun argumenten herhalen maar nalaten de motieven desbetreffend op concrete wijze te betwisten, hetgeen uiteraard geen afbreuk kan doen aan deze motieven.*

2.9. Naar luid van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Los van de vaststelling dat het kind van verzoekende partijen meerderjarig is en aldus geenszins valt onder deze bepaling, dient vastgesteld dat dergelijke algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben. (*Parl.St. Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32*) Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen. (*Parl.St. Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5*)

Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet kunnen de verzoekende partijen zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid te doen besluiten.

2.10. Waar zij tenslotte nogmaals wijzen op de medische toestand van tweede verzoekende partij en stellen dat de beroepsprocedure nog hangende is, wijst de Raad erop dat dergelijke beroepsprocedure inderdaad geen schorsende werking heeft zodat het standpunt van de verwerende partij ter zake kan worden bijgetreden. Bovendien hebben verzoekende partijen geen belang meer bij dit argument nu de Raad bij arrest nr. 123 798 van 12 mei 2014 het beroep tegen de beslissing waarbij geoordeeld werd dat de benodigde medische zorgen in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk zijn heeft verworpen. In deze beslissing werd tevens tegemoet gekomen aan het argument inzake discriminatie omwille van hun Roma-origine.

2.11. Waar verzoekende partijen menen dat geen rekening werd gehouden met hun privéleven inzake de beoordeling van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de gemachtigde nochtans geoordeeld heeft in de bestreden beslissing dat “[g]ewone sociale relaties [...] niet [vallen] onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.” Dit maakt wel degelijk een beoordeling uit van de ingeroepen aspecten van hun privéleven.

De Raad kan voorts slechts vaststellen dat volgend motief evenmin kennelijk onredelijk is: *“Wat het inroepen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat betrokkenen nog twee meerderjarige kinderen hebben die in België verblijven dan wel verbleven hebben (6.637.333 en 6.637.352), geen van hen heeft echter een legaal verblijfsstatuut voor België. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”*

Immers dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekende partijen tonen op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om hun privé- en gezinsleven verder te zetten in hun land van herkomst of elders, daargelaten de

vaststelling dat zij niet aantonen dat zij een beschermenswaardig privéleven hebben noch blijkt dat het gezin door de bestreden beslissing van elkaar gescheiden wordt. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekende partijen tonen verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te blijven, hoewel zij niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

2.12. Verzoekende partijen stellen voorts dat de verwerende partij ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele "methode" of "werkwijze" voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden in hun stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

2.13. Wat betreft de beschouwingen van de verzoekende partijen dat de dochter op het moment van de aanvraag door de ouders vertegenwoordigd werd en zij dus haar identiteit niet hoefde aan te tonen overeenkomstig de voorwaarden inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat op het ogenblik van de aanvraag – 12 september 2013 – de dochter van de eerste en tweede verzoekende partij reeds meerderjarig was zodat het argument dat de ouders hun dochter vertegenwoordigden niet opgaat. De kritiek mist dan ook volledige grondslag en is niet dienstig om tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing te kunnen leiden.

De Raad benadrukt voorts dat, waar verzoekende partijen betogen dat de identiteit van de dochter vaststaat en verwijzen naar het referentienummer bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de procedure bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een identiteitsdocument moet worden voorgelegd en dat bij gebreke aan een dergelijk document de aanvraag om machtiging tot verblijf "[...] niet anders dan onontvankelijk [...] verklaard [kan] worden" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 33-34). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen.

2.14. Verzoekende partijen tonen geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen aan.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER